“Mirësia është sjellja e mirë ndërsa mëkati është ajo që të bren në zemër dhe nuk dëshiron që njerëzit të mësojnë për të

Nevas ibën Sem'ani (Allahu qoftë i kënaqur me të!) transmeton se Profeti ka thënë: “Mirësia është sjellja e mirë ndërsa mëkati është ajo që të bren në zemër dhe nuk dëshiron që njerëzit të mësojnë për të.” Vabisa ibën Mabedi (Allahu qoftë i kënaqur me të!) rrëfen: “Vajta tek i Dërguari i Allahut i cili më tha: "Erdhe të më pyesësh për mirësinë dhe mëkatin?' Po, - i thashë. Më tha: "Pyete zemrën tënde. Mirësi është ajo me të cilën të qetësohet shpirti dhe zemra e mëkat është ajo që të bren në shpirt dhe ta ngacmon kraharorin, edhe nëse njerëzit të thonë ndryshe."

[Sahih] [الحديث الأول: رواه مسلم، والحديث الثاني: رواه أحمد والدارمي]

Profeti në këtë hadith ka treguar për mirësinë dhe mëkatin dhe ka thënë se vetitë më të mëdha të mirësisë janë morali i mirë me Allahun, pra duke qenë i devotshëm dhe morali i mirë me njerëzit, pra duke i duruar dëmet që ata shkaktojnë, duke u zemëruar sa më pak, duke pasur fytyrë të buzëqeshur, fjalë të mira, duke i mbajtur lidhjet farefisnore, duke bërë adhurime, duke qenë i butë, bamirës dhe duke u shoqëruar me të tjerët në formën më të mirë dhe se mirësia është ajo që zemra dhe shpirti ndihen të qeta me të. Sa i përket mëkatit, ai është ajo gjë e dyshimtë që nuk gjen qetësi në shpirt dhe zemra nuk pajtohet me të, për rrjedhojë në zemër krijohet mëdyshje dhe frikë se mos është gjynah, dhe njeriu nuk dëshiron ta shfaqë atë, sepse është e pahijshme sipas njerëzve të nderuar dhe të devotshëm. Kjo, sepse njeriu nga natyra e tij dëshiron që njerëzit t'i shohin veprat e tij të mira, prandaj kur ai e urren që diçka prej veprave të tij të shihet nga të tjerët, kjo është shenjë se ajo është mëkat dhe nuk ka mirësi në të. Edhe nëse njerëzit të japin fetva, mos e merr fetvanë për sa kohë që shenja e dyshimit endet në shpirtin tënd, sepse fetvaja nuk e largon dyshimin kur dyshimi e ka një bazë të drejtë dhe kur fetvadhënësi jep fetva pa qenë i ditur. Por nëse fetvaja bazohet në një argument fetar, atëherë është detyrë për atë që pyet t'i përmbahet asaj, edhe nëse zemra e tij nuk gjen qetësi me të.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sq/show/66540